

Jūros paviliotas lakūnas tapo kapitonu

ĮKVĖPTI GYVENIMO

Vėrinys

LIKIMAI KŪRYBA ATGARSIAI PRAMOGOS

Kupiškio trečiojo amžiaus universitetas savo bendruomenę ir kitus kupiškėnus balandžio 24 dieną pakvietė į susitikimą su kraštiečiu, kapitonu Valdemaru Vizbaru.

Svečias plačiai papasakojo apie savo laivinę gyvenimo patirtį, nes būtent čia pasiekė tikrąsias profesines aukštumas, pradėjęs nuo paties statyto nedidelio laivo vėliau tapo profesionaliu kapitonu.

Jurga BANIONIENĖ

DVI VAIKYSTĖS AISTROS

Svečią pristatė Trečiojo amžiaus universiteto Sporto fakulteto dekanė Nijolė Vilimienė. V. Vizbaras – inžinierius, buriuotojas, kapitonas.

„Tai mūsų kraštiečiai, gimę Noriūnų kaime. Baigė Vlado Rekašiaus vidurinę mokyklą, studijavo Vilniaus universiteto Fizikos fakultete. Dirbo inžinieriumi įvairiose Panevėžio įmonėse, Panevėžio aeroklube. Skraidė sklandytuvais, sportiniais lėktuvais.

Negalima pamiršti ir to, kad 1992–1995 m. buvo Panevėžio miesto meras.

Buriuoti pradėjo 1986 m. Yra daugkartinis Joninių regatų nugalėtojas.

Nuo 2006 m. dirbo Klaipėdos universitete burlaivio „Brabander“ kapitonu. Buriavimo mokyklos „Mažoji laivyno akademija“ įkūrėjas, – tvirtino N. Vilimienė.

Susitikimo pradžioje svečias prisipažino, kad mėgsta pasakoti, bet šį kartą jaučiasi kiek įsitempęs.

„Kai atvažiuoji pas kraštiečius, negali pameluoti, nes visi vis tiek žino, kas ir kaip“, – šypsojosi V. Vizbaras.

Jis teigė, kad jūrinis gyvenimas prasidėjo ne nuo laivo, bet nuo lėktuvo modelio Rudilių kaime.

„Gimiau Noriūnų dvare, pasikū gyvenau Rudiliuose. Ten buvo pelkė, kurią pavasarį užliedavo griovys, susirinkęs pulkas draugų tapdavome jūreiviais, už tai gaudavome ir beržinės vytinės.

Apie aviacinę, laivinę savo gyvenimo patirtį kraštiečiams papasakojo kapitonas Valdemaras Vizbaras.

Dabar galėtum apskusti, o tada nebūdavo kam, tiesiog truputį nukentėdavo uodega.

Antras mano pomėgis buvo aviacija. Dėdė dirbo Pajuostės aerodrome, ten atvažiuodavo kareiviai bulvių kasti. Aplink trindausai, viskas būdavo labai įdomu. Vieną kartą jie atvežė padarę sibirinį lėktuvėlį, jis iki šiol sapnuojasi. Tai tapo tikru užkratu.

Darydavau lėktuvėlius iš kelių lentų, tėvas dėl to nebuvo labai patenkintas, nes vėlyvąsias laikais buvo brangūs, o paskui kartais kieme mėtydavosi, pradurdavo padangą.

O mamai pats baisiausias dalykas buvo plaukiojimo sezonas, nes jis vykdavo ir su klijais durimis,

ir su kaulės loviu, kuris dažnai apvirsdavo“, – vaikystę prisiminė V. Vizbaras.

AVIACIJA PRIARTINO PRIE VANDENS

Po studijų jis atvažiuojo į Panevėžį, dirbo įvairiose įmonėse, laisvalaikį užsiėmė skraidančių lėktuvėlių modelių gamyba. Sužinojęs apie aeroklubą ir čia veikiantį modelizmo būrelį, atėjo į jį. Po dvejų metų lakūnai pasiūlė pamėginti pačiam sėsti į sklandytuvą ir mokytis skraidyti.

„Taip ir prasidėjo mano aviacinė karjera. 1983 metais atėjau profesionaliai dirbti į Panevėžio

aeroklubą. Beje, čia pastatyta „Lituanica“, kuri vėliau naudota filme „Skrędis per Atlantą“.

Visi mes po vinį pridėjome prie „Lituanicos“ statybos, aš irgi, tai buvo ne tik įdomu, bet ir savotiška pareiga. Mano gaminamų lėktuvų modeliai nelabai kuo skyrėsi nuo didelio lėktuvo: tik tiek, kad jame nesėdi žmogus, bet prikišta daug elektronikos, variklis tikras, kai suduždavo, būdavo ne aviakatastrofa, tik adrenalinas ir mintis, kiek pinigų nuėjo šuniui ant uodegos.

O įdomiausia tai, kad per aviaciją aš užsikrėčiau jūreivyste. Tai įvyko 1985 metais.

Vienas šviesaus atminimo draugas, mokęs mane skraidyti, pasigamino laivą iš paveikslėlio.

Iš brežento buvo pasiūtos burės, vėjas pučia, variklio nėra, o laivas plaukia“, – pasakojo V. Vizbaras.

Sulaukęs siūlymo pasėsti jo pavyzdžiu, Valdemaras pagalvojo, kad jei gali sukonstruoti lėktuvų modelius, moka dirbti su medžiu, kodėl gi ne.

Laivą pasigaminti jam pavyko. Pradėjo buriuoti, dalyvauti regatose ir skinti pergales. Apetitas, anot jo, kyla bevalgant.

Padėjo draugams remontuoti vieną apleistą kolfikio laivą, kuris, kolfikiui iširus, buvo nebereikalingas. Pasiskolino pinigų ir jį įsigijo, o ilgainiui taip išstobulino, kad lai-

vas galėjo plaukioti ne tik Baltijos jūroje, bet ir okeane.

Pasak V. Vizbaro, Lietuvoje tuomet tai buvo vienas geriausiai aprūpintų laivų su visa reikalinga įranga ir saugumo priemonėmis. Su juo daug plaukiota po Baltijos jūrą. Pavyko įgyvendinti ir svajonę nuplauti į Islandiją.

„Ji atrodo tokia specifinė vieta, vandens, ledo ir ugnies žemė. Antra, tai vikingų kraštas. 2004 metais pasiekėme Islandiją su draugais, plaukdamie įdomiu maršrutu. Buvo keli etapai, vienas į Islandiją, kitas – atgal, namo. Keitėsi įgulos. Aš kapitonu buvau pirmame etape. Tapome pirma lietuviška jachta, buvusia šioje šalyje“, – prisiminė V. Vizbaras.

SU „BRABANDER“ – 14 METŲ

Vėliau turėjo ir dar vieną laivą, kol Lietuvoje atsirado burlaivis „Brabander“. Kraštiečiai 14 metų buvo jo kapitonas, pats šį burlaivį atplukdė iš Olandijos 2006 metais.

„Tai didžiausias burlaivis Lietuvoje. Atsirado pas mus visai neplanuotai, nupirkta iš valstybės rezervu iš Algirdo Brazauskos, nes jis buvo palankus buriavimui žmogus, laivą atidavė operatoriui, Klaipėdos universitetui.

Iškilo bėda. Atplukdžiau laivą, nėra kaip užregistruoti, nes šalyje nebuvo buriuotų laivų registro, tik jachtų, o jos ne tokios, iki 24 metrų ilgio. „Brabander“ 36 metrų.

Daug blaškytasi, kol pagaliau inspektorius nustatė, kad šitam laivui 24 metrai“, – šypsojosi kapitonas.

Pasak V. Vizbaro, per tuos metus su šiuo laivu daug plaukiota, jei matuotume atstumą, būtų daugiau kaip dukart aplink Žemės rutulį, apie 50 tūkst. jūrmylių. Baltijos jūroje aplankyti bene visi didieji uostai, išskyrus Sankt Peterburgo.

Svečias plačiai papasakojo ir apie 2016 m. kilusią idėją subūrus Klaipėdos universiteto studentus ir mokslininkus surengti kelių etapų žygį aplink Islandiją, atskleidė darbo aktualijas, demonstravo nuotraukas.

Kapitonas Valdemaras Vizbaras su bendraklasiais.

Susitikimo dalyviai.

